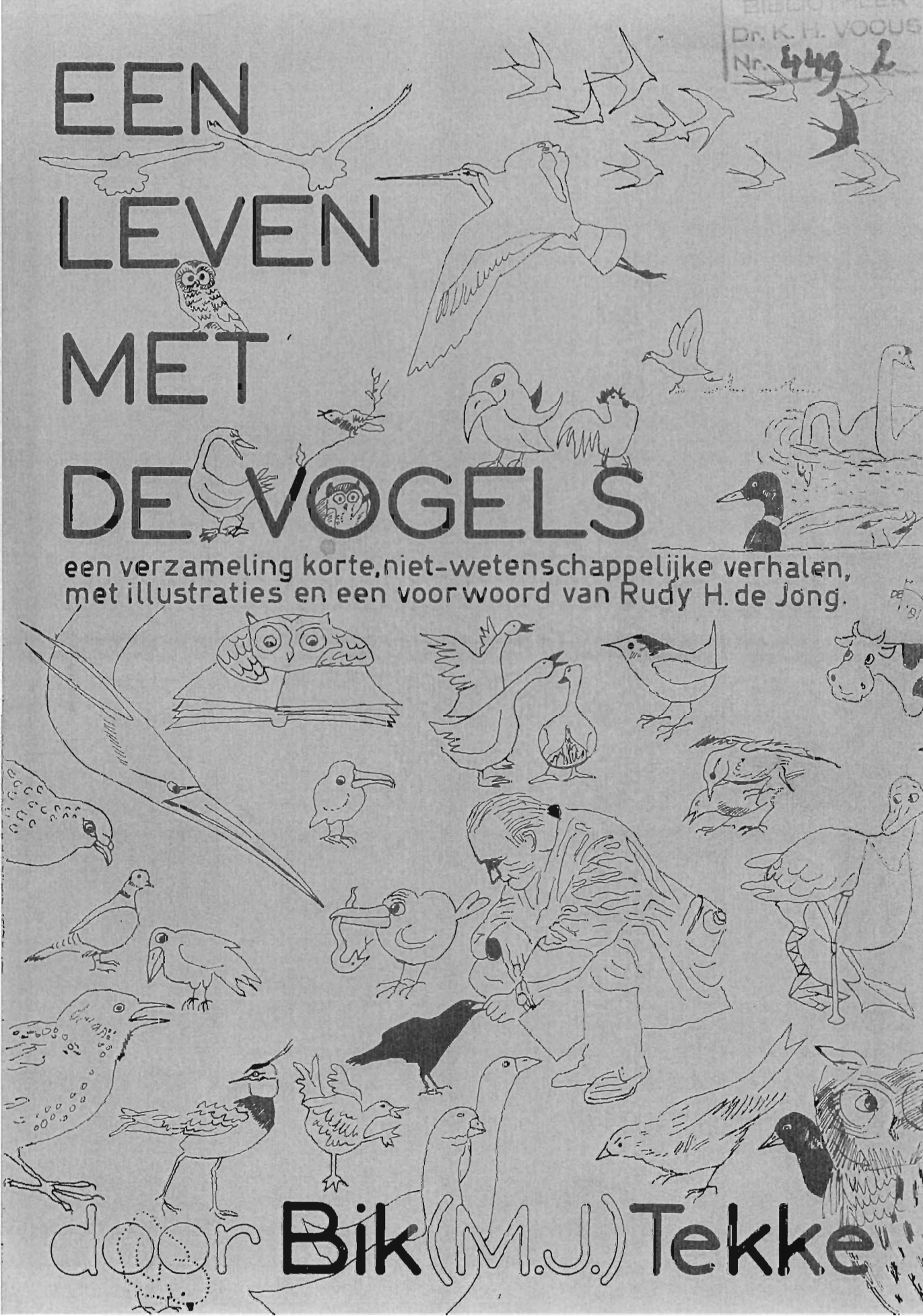

DR. K. H. VOUS
Nr. 449 2

EEN LEVEN MET DE VOGELS

een verzameling korte, niet-wetenschappelijke verhalen,
met illustraties en een voorwoord van Rudy H. de Jong.

door **Bik (M.J.) Tekke**

EEN PAKISTAANSE PRINSES BEZOEKT "DE BEER"

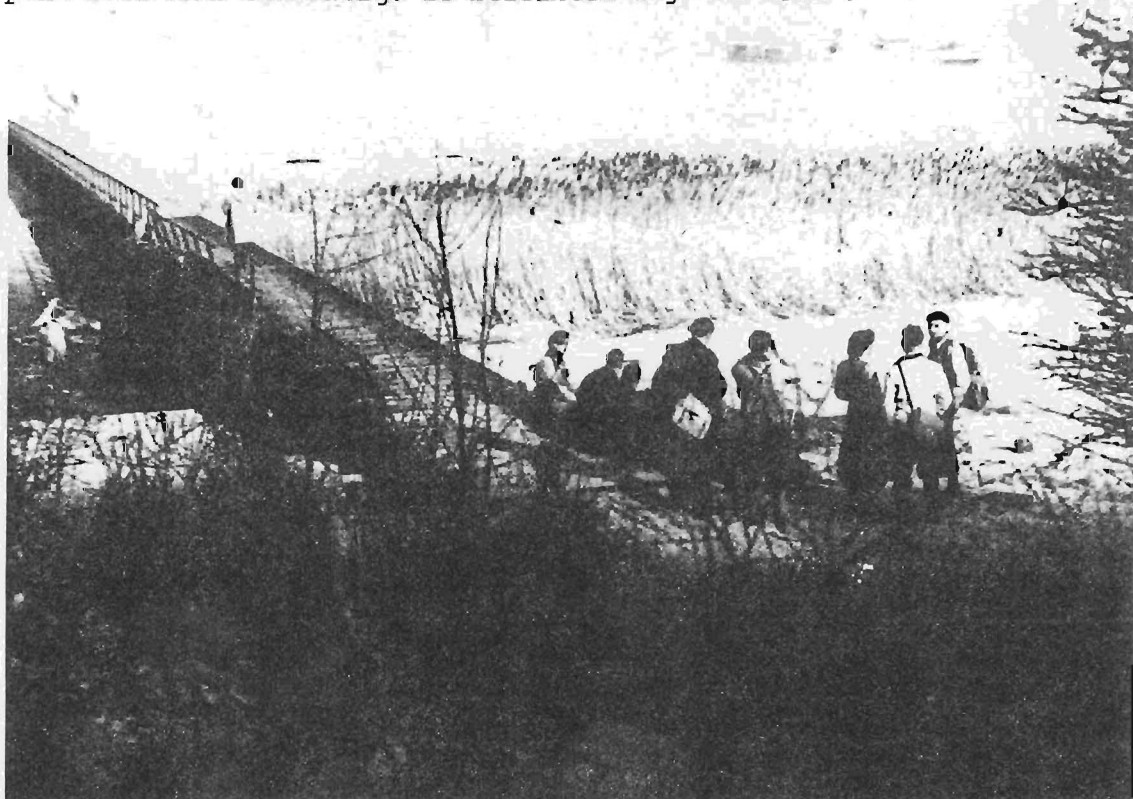
Het kwam nogal eens voor, dat hooggeplaatste personen kennis wilden maken met de Nederlandse vogelwereld. De Regering zat daar dan wel een beetje mee, want dat moest onder deskundige leiding gebeuren. Dan werd er bij mij aan de bel getrokken en zo ben ik o.m. opgetrokken met de Minister van Financiën van het voormalige Ceylon en een beroemde Japanse professor. Mijn werkgever gaf mij daarvoor extra verlof.

In het voorjaar van 1957 deed de Regeringsvoorlichtingsdienst (R.V.D.) weer een beroep op mij. De Ambassadrice van Pakistan, Begum (Prinses) Liaquat Ali Khan, wilde het Vogeleiland "De Beer" bezoeken, waarover zij zoveel had gehoord en gelezen.

Zo gebeurde het, dat ik met een auto van de R.V.D. 's morgens werd afgehaald en naar het Prinsenhof in Delft werd gereden, waar ik met deze Prinses kennis maakte en met haar de lunch gebruikte. Daar kondigde zich gelijktijdig een probleem aan. Hoe dacht deze vrouw, gehuld in dat prachtige, zijden gewaad met sleep en lopend op muiltjes, met mij het veld in te gaan om de broedkolonie van Grote Stern, Visdief, Kluut, Kokmeeuw enz. in ogenschouw te nemen?

Omdat ik de situatie op "De Beer" van haver tot gort kende, sinds mijn jongensjaren en ook uit het hartje van de 2de Wereldoorlog, wist ik hoe dat probleem opgelost kon worden. Wij reden uit Delft weg en ik moest in de auto naast haar plaats nemen; onderweg wilde deze charmante vrouw alles weten van de vogels en hoe ik tot deze hobby was gekomen.

Met de motorpolitie voorop reden wij naar Maassluis en staken met de pont over naar Rozenburg. Zo bereikten wij "De Beer".

Zo kwam je vroeger op "De Beer". Op de achtergrond de Waterweg.

De bewaker stond aangetreden en met hem besprak ik de te maken route. "De Beer" was in de 2de Wereldoorlog herschapen in één grote vesting, met overal bunkers en over het gehele eiland lagen de garnizoenen verspreid. Ook waren er dwars door het eiland autowegen aangelegd.

Ik heb dat met eigen ogen gezien, omdat ik ambtshalve met een officier van de Deutsche Wehrmacht er een bezoek moest brengen. De lege 40 L-melkbussen werden niet aan de zuivelfabriek teruggeleverd en die kon door gebrek aan materiaal geen melk meer bezorgen.

Een Duits "onweer" barsste boven "De Beer" los, toen op die inspectietocht de officier vaststelde, dat die bussen als latrines werden gebruikt.

Dank zij de genoemde, door mij verwenste autowegen, kon ik de Prinses langs de belangrijkste delen van dit prachtige eiland leiden en haar de wolken broedvogels met bijbehorende geluiden tonen en laten horen. Bij een Kokmeeuwenkolonie, die het dichtst langs de autoweg lag, liet ik de chauffeur stoppen. Ik ging de wagen uit en haalde uit één van de nesten een ei. Dat werd aan de Begum getoond. Ik legde het ei weer terug in het nest en keerde terug met een donsjong en dat gaf ik haar in de hand. Zij was daardoor kennelijk ontroerd.

Wij doorkuisten per auto het eiland en ondanks dat zij het veld niet in kon, kreeg zij toch een goede indruk van dit onvolprezen natuurmonument.

Dat bleek ook bij het afscheid en uit de brief, die ik een paar dagen later van haar ontving. Daaruit haal ik aan:

"It was a sheer joy and complete relaxation for me to have such a pleasant trip to the Bird-Isle and I do want to tell you how very much I enjoyed this outing."

Yours sincerely,

Raana Liaquat Ali Khan.

(Begum Liaquat Ali Khan)